

Sinopsis / Beyazsu

Güneş Özgün

Yayın No: 202101-02-1

3 Temmuz 2080, Güneş ve arkadaşları beş günlük Mardin seyahatlerinde dünyada mahsur kalan bir gruptur. Yola çıkarken radyoda kulaklarına çalınan kuraklık kapıda anonslarına itibar etmemişlerdir. Nasıl olsa başımıza gelmez dedikleri an'a lanet ediyorlardır.

İnsanların nasıl yok olduğunu anlamaya çalışıyorlar ama akıl sır erdiremiyorlardır. Ellerindeki haritalarla kalacakları oteli üç aşağı beş yukarı bulmuşlardır. Ama ortada ne otel ne de başka bir şey vardır. Tek biz kalmış olamayız mutlaka bir yere sığınmışlardır, bu kadar canlı yok olmuş olamaz düşüncesinde ısrar etseler de sadece bu fikre kendilerini ikna etmeye çalıştıklarını onlar da biliyorlardır. Akıllarına küresel ısınmanın ayak sesleri manşetleri gelmiştir. Dünyayı etkisi altına alan ama ülkelerine neredeyse uğramayan küresel boyuttaki bu afet, onları da vurmuştur artık.

Sabahın ilk ışıklarında Mardin'e varmışlardır ve güneşin tam tepeye çıkmasıyla birlikte ilk şoklarını atlatmışlar. İklimi ve coğrafyasıyla muazzam bir ev sahibi Mezopotamya'da olan Güneş ve arkadaşlarının, uzun zamandır hayâllerini kurdukları yerde olmanın mutluluğu, yerini merak ve endişeye bırakmış, dünyada kalmış olan tek yaşam belirtisinin kendileri olduğunun bilincine vardıklarında tüm insanlık ve canlılar için bir

şeyler yapmanın sorumluluğunu hissetmeye başlamışlardır. Midyat'ın kavurucu güneşi altında ilk olarak susuzluk ile mücadele etmeleri gerekmektedir. Güneş, turuncu sırt çantasından beyaz şakayık kaplı not defterini çıkarır. Beyazsu'ya gitmeyi önerir.

Yola çıkmadan önce yaptığı araştırmalarda Beyazsu'nun tarihinde şifa veren bir yer olduğunu, bir damlasının bile bereket ve devamlılığı sağladığını, tükenmeyecek bir su kaynağına sahip olduğunu okumuştur. Hatta ilk güzergâhlarına orayı yazmıştır. Araba kiralayarak gitmeyi planladıkları yere yürüyerek gideceklerini hiç düşünmemişlerdir.

Yol boyunca hepsi oradaki şelalenin serinliğini hissetmeye çalışmışlardır. Yine ellerindeki haritaların yardımıyla dura kalka tahminlerince iki buçuk saatte Beyazsu'ya varmışlardır. Telefonları da kapandığı için zaman kavramları zayıflamıştır. Herkes şaşkınlıkla Güneş'e bakar.

Gördükleri hepsine sürpriz olmuştur.

Kısa süreli şoku ilk atlatan Güneş olmuştur. Domino etkisi gibi sırayla birbirlerini dürterek ve telkin ederek Beyazsu'nun heybetine kendilerini kaptırmaları uzun sürmemiştir. Çünkü Beyazsu'daki şelale tüm görkemiyle onları selamlıyordu.

Sinopsis / Beyazsu

Güneş Özgün

Yayın No: 202101-02-1

Vakit kaybetmeden çakıllı ve tozlu yolları aşıp, düşe kalka şelalenin yanına gelmişlerdir. Hepsinin ilk aklından geçen suyun serinliğini hissetmek olmuştur. Kavurucu Mardin Güneş'inin altında ne kadar gittiklerini tahmin edemedikleri bir yol yapmışlardır ve böyle bir durumla karşılaşmayı beklemedikleri için yanlarına aldıkları su çoktan bitmiştir. Suyun serinliğini o anın tadını çıkara çıkara hissetmişlerdir. Sanki o an hiç bitmese razıydılar. Avuçlarını suya daldırıp kana kana içmeye başlamışlardır. Bu mutluluğun hiçbir şeye değışmezlerdi. Avuçlarının arasından süzölen su damlalarının tek bir damlasının bile heba olmasına tahammöleri yoktur. Çünkü yokluk ve çaresizlik nedir iliklerine kadar hissetmiş ve öğrenmişlerdir. Susuzluklarını giderdikten sonra şelalenin kenarına çöküp ayaklarını suya sokmuşlardır. Tek istekleri dalgaların hışirtısını dinlemektir. Normal şartlarda olsa hepsi telefonlarına sarılır önce birbirlerinin fotoğrafını çeker sonra topluca çekinip kendilerine bir anı bırakırlardı. Bu sayede anlamış oldular ki teknoloji aslında bir hiçti ve aslında hiçbir zaman en önemlisi olmamıştı. Telefonsuz yapamam diyen grup, telefonun varlığını unutacak saatler geçirmişlerdi ve tek istekleri yaşamın olmasıydı. İnsan daha önemliydi ve aslında her zaman en önemlisiydi bunun

farkına varmışlardı. Şelalenin var olmasının ise tek bir anlamı vardı. Hepsi de bunun farkındaydı. Şelale umut demekti, şans demekti. Belki de ikinci bir şans. İssiz bir otoban kenarında açan tek dal bir çiçektir. Yaşamın bitmediğinin kanıtıydı ve dimdik karşılarında durup onu hissediyorlardı. Şimdi sıra yaşamı devam ettirmeye gelmişti. Hepsi biliyordu ki bunu başarabilirlerdi. Tüm canlıları geri getirip, doğayı yeniden canlandırabilecek güç onlarda vardı. Kendilerine ve birbirlerine sonsuz güveniyorlardı.

(Bu hikâye Güneş Özgün tarafından deneme amaçlı yazılmıştır.)

